

Élménybeszámoló a wroclawi útról (2011. 08. 18-22)

2011 augusztus 18-án Lengyelországnak egy olyan részét céloztuk meg, mely ismeretlen, feltáratlan terület volt többségünknek. Eddig ugyanis főleg Dél- és Délkelet-Lengyelország volt a célpontunk. Elsősorban azért, mert sok magyar vonatkozása van, de az is szempont volt, hogy ez a rész van aránylag közel hazánkhoz.

A mostani utunk Wroclaw és környékére, valamint a jeles zarándokhelyre, Czestochowába vezetett. Összességében egy német és barokk hatást tükröző területet ismertünk meg az 5 nap alatt, áthaladtunk a legfőbb lengyel iparvidéken, láttuk a kitelepített németek által elhagyott nagygazdaságok nyomait az épületeken, érintettük a Nyugat-Beszkideket (ismét). És találoztunk magyarokkal is, magyar pappal is Czestochowában.

Elmondhatjuk, hogy kalandos volt az út: tűz és víz, kalandos buszozás, többszöri határátlépések, autópályán szaladgálás – tették emlékezetessé az 5 napot, természetesen a látnivalók mellett!

Menjünk sorjában!

Augusztus 18-án délelőtt kétszer is átléptették velünk a szlovák-cseh határt – 60 kg-os „súlyhatárátlépésünk” miatt (a busz engedélye 18 ezer kg-ról szól!). Persze kiderült, hogy szó sincs erről, a mérleg rossz!

Csehországban Olmützben álltunk meg, ahol az egyik üzlet WC-s nénijének jó bevételt hoztunk, majd – megkönnyebbülve – megtekintettük Olmütz főterét a gyönyörű, Európában legnagyobb szoborcsoporttal, a Szentháromság szoborral.

Továbbhaladva a cseh-lengyel határt éppen csak átlépve megpillantottunk egy súlykorlátozó táblát, ez viszont már valóban vonatkozott ránk! Visszafordultunk, de már Csehországban jöttünk rá, hogy 150 km-en belül nincs másik határátkelő! Így aztán kockáztattunk és megfordultunk, tehát itt is kétszer léptük át a határt. A szembejövők „biztosítottak” bennünket, hogy a táblát nem kell figyelembe venni!

Szép vidéken át jutottunk Alsó-Szilézia központjába, Wroclawba, a lengyel Velencébe. A városon áthaladó vasútvonal megint forgalmi nehézséget okozott, ezúttal a busz magasságával volt a gond. A szállásunk (Hotel Avantgarde) nem kis meglepetést okozott, de kárpótolt bennünket a belváros közelsége! (Az étkezés a hostellel szembeni étteremben volt, ahol esténként táncos mulatságban is volt részünk!)

Első este természetesen fontosnak gondoltuk az esti Wroclawot megtekinteni. Nem csalódtunk, hasonlóan pl. Krakóhoz, nyüzsgő főteret, zajló életet találtunk a gyönyörűen kivilágított Ryneken.

Este (éjszaka) „tüzes” kalandban volt részünk: tűzriadó ébresztett föl egyeseket, bár néhányan békésen átaludták a „tüzesetet”. Az udvaron vártuk a tűzoltók engedélyét a szobák ismételt elfoglalására, közben néhány ember laza vízsugárban is részesült!

Másnap két idegenvezetővel néztük meg a várost. Most már nappali fényben gyönyörködtünk a főtéren levő gótikus-reneszánsz városházával, kerestük Mátyás címerét a termekben. (Mátyás elfoglalta Boroszlót, azaz Wroclawot, tehát nem biztos, hogy nagyon pozitív nyomokat hagytak a magyarok a történelmében). Megtaláltuk a neves drámaíró, Fredro szobrát, megtekintettük az érdekes szökőkutat, a Jancsi-Juliska házakat, a Szent Erzsébet templomot – és hát először találkoztunk a kisebb-nagyobb törpékkel! Ezek történetét is érdemes megismerni, hiszen egykoron a kommunizmussal szembeni lengyel ellenállás szimbólumai voltak. A fotókon látható, hogy úton-útfélen beléjük botlottunk (néha szó szerint!).

Bebarangoltuk központot, , belülről megnéztük az egyetemet, Itt a díszterem (Leopold terem) a maga súlyos, tömény barokkságával kicsit megosztotta a társaságot, de ez Wroclaw egyik fontos, kihagyhatatlan nevezetessége. Fölmentünk a toronyba, innen láthattuk, hogy ez a város bizony nagyváros, Lengyelország negyedik-ötödik legnagyobb városa! Láthattuk, hogy az Odera különböző ágai, és néhány más folyó behálózzák, s néhány száz híd (számunkra követhetetlenül) teszi lehetővé a közlekedést. Átmentünk a papi negyedbe (Ostrów Tumski), megnéztük a Keresztelő Szt. János katedrálisát. A gótikus székesegyházba is „behatolt” a barokk, nem múltak el az évszázadok nyomtalanul.

Esőfelhők gyülekeztek, úgy tűnt nem elég a pozitív kisugárzás! Kicsit elázva érkeztünk a raclawicei csatát (1794) megörökítő körképhez (15x114 m). Ezt követően sétahajózáztunk az Oderán, most más szögből ismerkedtünk a várossal. Aztán ismét a „víz lett az úr”, az eső elől bemenekültünk egy vásárcsarnokba, majd hazavillamosoztunk.

Este lengyel, illetve wroclawi magyar barátok érkeztek hozzánk. Nem sokan élnek Wroclawban, ez is mutatja, hogy a távolság nagyobb pl. Krakkóhoz képest. Mi magunk is bemutatkoztunk, hiszen elég sok „új” utastársunk volt.

Másnap a magyar származású idegenvezető vezetésével a környék két települését, Trzebnicát és Lubiaz-t kerestük fel. Trzebnica a cisztercita kolostoráról nevezetes, itt található Szakállas Henrik és felesége, Jadwiga síremléke. Hosszasan időztünk a városkában, majd Lubiazba mentünk. Itt történelmi játékokat, vásárt tartottak éppen, természetesen bekapcsolódtunk a forgatagba. Ezt megelőzően persze megnéztük a még romjaiban is fenséges, helyreállítás alatt álló, szintén cisztercita, szintén barokk kolostoregyüttest.

Vacsora után ismét érdekes programra vállalkoztunk: gyalog és villamossal (ki hogyan!) kimentünk a nagyon nevezetes Népcsarnokhoz, mely a Világörökség része. „Tűzijáték a vízből” várt ránk és nagy tömeg.

Negyedik napon ismét buszra szálltunk, elhagytuk Wroclawot. Czestochovába menet megálltunk Brzegben, itt megnéztük a reneszánsz Piast-hercegi várat, a Szent Miklós templomot.

Kora délután érkeztünk Czestochowába, Lengyelország legnagyobb zarándokhelyére. Krakkó és Zakopáné után talán ez a magyarok által leginkább felkeresett hely Lengyelországban. Elsősorban a pálos (és ezáltal magyar kapcsolatokkal rendelkező monostoráról, a Jasna Goráról, a benne levő Fekete Madonnáról nevezetes város egy igazi nagyváros jellegét mutatta (lakosainak száma több mint 200 ezer). Természetesen felkerestük a kolostort, egy fiatal szerzetes vezetésével kaptunk képet a nevezetességekről. (Már amennyit a tömeg miatt megtekinthettünk.) Imádkoztak a kegyképnél, többen gyóntak is a templomban.

A szállásunk kiváló volt (Etap hotel), az étkezésünk hasonló. (Egy közeli étteremben.) Vacsora után a társaság egy része autóbusszal visszament a kolostorhoz, ahol esti fohászon vettek részt. A maradék társaság arra vállalkozott, hogy - a többieknek is - a hotellel szemben lévő Tescoban bevásárol, hiszen másnap indulunk haza. Közelinek tűnt az áruház, csak közbeesett egy fránya autópálya! Többen megpróbálták átjutni az autók között (rendkívül erős forgalomban!), többen pedig normális átkelést kerestek. Na, de hol van átkelés egy autópályán? Nem ragozom, több kilométeres gyaloglással, hol szabályosan, hol szabálytalanul, de elértük a boltot. Visszafele nehezebb volt, hiszen már megtörtént a bevásárlás, de legalább már az útvonal ismert volt.

Azt hiszem, valóban hálásak lehetünk a Madonnának, hogy épen megúsztuk ezt az akciót!

Másnap élményekkel tele indultunk Magyarországra. Útközben még az élmények gyarapodtak, hiszen „átkeltünk” a katowicei iparvidéken egy rendkívül nagy forgalmú autópályán, időnként úgy érezve magunkat, mintha a kamionok vittek volna bennünket.

Átkeltünk a Nyugati-Beszkidéken, megemlékezve legelső közös utunkról, amely ide, Ustronba vezetett. Majd Szlovákia (Felvidék) gyönyörű nyugati kárpáti területein, a Vág, majd a Garam völgyét érintve éppen csak áthaladtunk, programunkban nem szerepelt hosszabb megállás. Mégis beiktattuk azonban Garamszentbenedek kolostorát. A román stílusú templom, a bencés kolostor a magyar történelemtől tanúskodik – nem bántuk meg, hogy megálltunk

Még egy program adódott a faluban. Ewa fölfedezte, hogy a kocsmában kapható az ún. rezané, a vágott sör! Sokan nem ismerték, és Ewa vállalkozó kedvének, szervezőképességének köszönhetően megkóstolhattuk a jóféle nedűt. (Természetesen ennek árát még a költségek fedezték.) A kocsmában egyébként Lenin, Sztálin és egyéb „kommunista” retró képekben „gyönyörködhettünk”.

A kirándulás – mint mindig – élményekben gazdag volt! Az esetleges nehézségek mindig áthidalhatóak vidámsággal, toleranciával, nyitottsággal. Ismét gyarapodtunk ismeretekben, feltöltöttünk lelkiekben! Elraktároztuk, elmentettük a képeket az agyunkban és a szívünkben, de azért jó, ha „valódi” képeket is tudunk nézegetni:

https://picasaweb.google.com/101434368342037910392/Lengyelország_2011_081822_1Resz?authkey=Gv1sRgCMmPwvHPqv2DxAE&feat=email#

https://picasaweb.google.com/101434368342037910392/Lengyelország_2011_081822_2Resz?authkey=Gv1sRgCMjf09_r2JO2wgE&feat=email#

https://picasaweb.google.com/112633648421349506465/WroclawiUtERDLE_MKE2011Aug1822#

<https://picasaweb.google.com/Monika.Bardosi/2011Wroclaw#>

B. Megyes Klára